

ЛИИ.

Сячки кѣщни и роднини
За свадбѣ ся готвѣтъ :
Кроѣтъ дари прибѣлени,
И ризи дошивѣтъ.
Никой незнай що ся случи :
Ненчо зе да крѣе.
Дешка глѣда и ся мѣчи :
За него милѣе.
Два мѣсци ся минувахѣ,
А той по злѣ става,
А кѣщни-тѣ почаквахѣ,
Дано да уздрава.
Ненчо болѣй и истѣхва,
А Дешка извѣнча ;
Кой, що знай, цѣръ имѣ дава,
Нѣ ни ся помага.
Единѣ вечерѣ, по вечерѣхъ,
В' дѣдови Златеви,
Сѣди Дешка край постели
Ненчу при възглави.
— „ Изѣди мя, меня, Добри :
„ Моста мя прибира —
„ Нѣма цѣра да мя изцѣри :
„ Дешке ще ся умира.....
Горка Деша, колко бѣше
Повянала и блѣдна,
Кѣто листо треперѣше
Върху Ненча падна.....
Обгърнахѣ ся двама живи —
Ни ся раздѣлихѣ —
Пуснахѣ ся, нѣ вечѣ — мрътви,
И нищо не щѣхѣ.
Разплака ся цѣло село :
Сѣкій за тѣхѣ плака.
Що за свадбѣ бѣ стѣкмено,
На смърть са раздади.